

El mirall de l'art

La Fundació Vila Casas acull l'exposició «Patrim 2016»

La [Fundació Vila Casas](#) brinda una oportunitat als talents emergents de l'art contemporani amb l'exposició [Patrim 2016](#). La mostra, que es podrà visitar del 8 al 25 de juny, recull una selecció dels treballs dels estudiants de l'últim curs de belles arts de la Universitat de Barcelona. En total, nou propostes comparteixen reflexions sobre aspectes de la societat contemporània.

Els artistes seleccionats són Adrià Gamero, Ahlam Laatiki, Irene Cases, Genís de Diego, Isabel Fíguls, Ruben Moliner, Marta Pujol, Àngela Rodríguez i Raul Herrera. Hem parlat amb alguns d'ells per conèixer què volen transmetre amb les seves produccions i què els suposa fer aquesta exposició.

1. Adrià Gamero.

On som si no ens deixen mirar?

Adrià Gamero

On som si no ens deixen mirar? és el punt final d'un procés d'aprenentatge que m'ha servit per formar un projecte i un discurs. Alhora són els primers passos d'un camí artístic que estic construint dia a dia. Amb ella vull convidar l'espectador a acompanyar-me en un redescobriment del territori. No l'entenc com una representació d'un paisatge, sinó com una eina que transporti l'espectador a l'espai que represento. El meu objectiu és crear eines d'estudi del territori, convertint el procés creatiu en un mètode científic propi, tot i que no vull, ni puc, perdre la vessant estètica en les meves obres.

Després de l'esforç que suposa fer néixer un projecte, és d'agrair veure té una recompensa. Veure l'obra exposada a l'Espai Volart es converteix en la millor manera de concloure una etapa que ha durat quatre anys. I no només això, sinó que també ha servit per construir els fonaments d'un projecte vital enfocat al món de l'art.

2. Ahlam Laatiki.

La metamorfosi del temps: el mirall, l'ombra.

Ahlam Laatiki

La metamorfosi del temps es compon de dues peces (el mirall i l'ombra) que es complementen i que mostren una visió personal sobre el pas del temps: repetitiu i cíclicament reversible. Partint d'aquesta idea, m'interessa transmetre una sensació d'inestabilitat i de canvi constant, conceptes que per a mi representen l'essència del temps que es manifesta en l'ésser humà. Per tant, des del simbolisme, l'obra parla sobre com el temps es materialitza en les transformacions psicològiques i físiques que desenvolupem les persones mitjançant processos de canvi.

D'altra banda, veure la meua obra exposada a l'Espai Volart de la Fundació Vila Casas és fer un pas més i créixer com a artista. És molt gratificant que el meu treball pugui arribar a tanta gent i que l'obra mateixa pugui ser una via per arribar a compartir inquietuds i emocions.

3. Irene Cases. *In Jail.*

Irene Cases

In Jail vol tractar el tema dels conflictes que apareixen en relació amb els estereotips físics que els mitjans de comunicació i publicitat ens transmeten: el tema de la malaltia de la bellesa i la perfecció al voltant del cos. Partint d'aquest concepte, l'obra es formalitza de manera que es pugui experimentar la sensació d'opressió: uns límits i normes (alumini) condicionen la manera natural de créixer i construir-se (tèxtil).

Haver estat seleccionada per exposar a l'Espai Volart és un reconeixement per part de la universitat. També és una satisfacció poder vincular-me a una entitat tan important i reconeguda dins del circuit de l'art, com ho és la Fundació Vila Casas.

4. Isabel Fíguls.

Regorreguts.

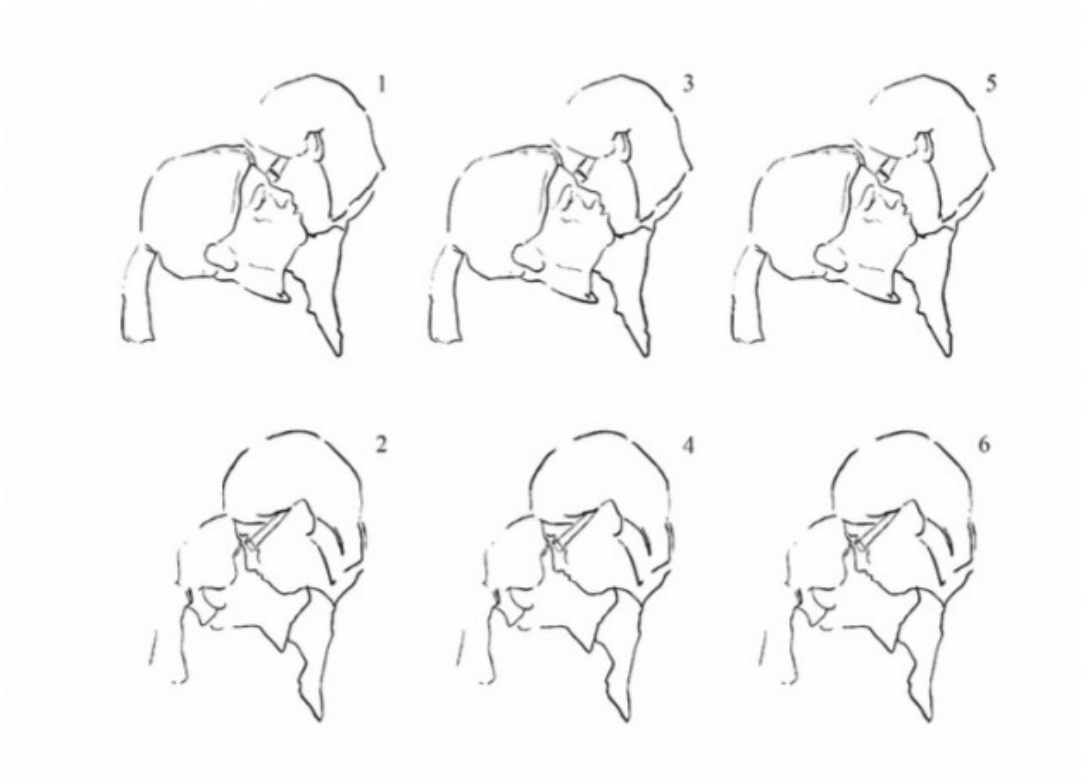
Isabel Fíguls

L'obra que presento forma part d'un projecte que vaig dur a terme per al Treball Final de Grau. Es tracta d'un conjunt de pintures sobre tela que en essència parlen de paisatge. El paisatge que camino i que recorro habitualment amb voluntat d'estar en contacte amb la natura o de descobrir indrets urbans. Les emocions que sento en aquestes passejades són la inspiració pel meu procés creatiu que, mitjançant la pintura, es tradueix en un veritable camp d'experimentació. L'acte físic de caminar em porta a l'acte físic de pintar.

Veure la meua obra exposada a l'Espai Volart de la Fundació Vila Casas és un reconeixement al meu treball, a l'esforç que suposa portar endavant un projecte creatiu. És un honor veure la meua pintura exposada en un espai tan emblemàtic de la nostra ciutat.

5. Ruben Moliner.

Proyecto de investigación sobre Ella.

Ruben Moliner

Proyecto de investigación sobre Ella parla sobre les relacions amb un algú que és un desconegut. I què succeeix quan la relació es construeix a partir de trobades rutinàries en l'espai públic. Durant anys m'he estat creuant amb una persona desconeguda al metro. Vaig documentar què passava en aquestes trobades, i he utilitzat tota aquesta documentació per crear una animació i un llibre en què descriu què passa en aquestes situacions. El meu objectiu és mostrar com aquesta relació es veu condicionada pel context on es produeix.

Fins ara no havia tingut oportunitat de mostrar el meu treball fora de la universitat. Normalment, quan acabo un projecte, acaba guardat en un calaix on ningú el veu, cosa que fa que el meu treball perdi tot el sentit. Poder treure un projecte del calaix i col·locar-lo en un espai expositiu com l'Espai Volart, on la gent pugui veure el que faig, fa que la meva obra recuperi el sentit.

6. Àngela Rodríguez.

Supuesto ajuste del desajuste supuesto.

Àngela Rodríguez

Intento provocar un moment de suspensió que obri espais i permisos per crear una zona de lliure coneixement. Aquesta es projecta a través del pensament poètic, un vehicle amb què és possible transitar multitud de significats. Des d'un punt de vista experimental, la forma es desestructura i posa en crisi la nostra relació amb la realitat establerta.

Després del pas per la universitat, poder exposar l'obra en un espai de confluència de tants artistes i compartir-ho amb persones que han viscut el procés de la carrera amb mi, suposa un pas més enllà de la meva pròpia evolució com a tal.

7. Raul Herrera.
Estudis iconofàgics.

Raul Herrera

Les peces que presento en aquesta exposició formen part d'un treball d'investigació al voltant de la producció i consum d'imatges a la societat contemporània. Les obres són dos dispositius òptics de ceràmica material fotosensible. Les càmeres de porcellana s'han de trencar per poder observar les imatges captades, encara que s'esvaeixen en pocs segons. Després es reconstrueixen les càmeres, que al seu interior guarden les imatges que no es podran veure mai més.

Penso que tenir l'oportunitat d'exposar a Volart és la millor manera d'acabar la carrera de belles arts. Comporta el reconeixement de la teva obra i la valoració del teu treball com a artista en un entorn professional com La Fundació Vila Casas. L'aposta que la Fundació fa pels artistes novells demostra el seu compromís amb l'art i la cultura de la ciutat.

8. Marta Pujol.
Trànsit permanent.

Marta Pujol

M'interessen diferents conceptes: el moviment, el trànsit, l'espai. Aquests dibuixos van ser una manera de materialitzar-los i fer-los visibles. A partir d'aquí vaig anar veient que es creaven altres maneres de poder definir l'obra: el canvi constant, l'efímer o la descripció de l'espai a través dels recorreguts de les persones que viuen en un lloc.

El fet que la Universitat de Barcelona em proposés d'exposar l'obra a l'Espai Volart és un reconeixement i una oportunitat per seguir treballant.

9. Genís de Diego.
Canons.

Genís de Diego